

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

30. marts 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 604/2013 – afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – artikel 27 – klage over en afgørelse om overførsel af en asylansøger – artikel 29 – frist for overførsel – suspension af denne frist ved appel – foreløbig foranstaltning begæret af myndigheden«

I sag C-556/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Nederlandene) ved afgørelse af 1. september 2021, indgået til Domstolen den 10. september 2021, i sagen

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

mod

E.N.,

S.S.,

J.Y.,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Første Afdeling, Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommerne A. Kumin og I. Ziemele,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: fuldmægtig R. Stefanova-Kamisheva,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. juli 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

– E.N. ved advocaat M.J.A. Rinkes,

* Processprog: nederlandsk.

- S.S. ved advocaat M.H.R. de Boer,
- J.Y. ved advocaat D.P.J. Cain,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman, M.H.S. Gijzen og P. Huurnink, som befuldmægtigede,
- den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved C. Cattabriga og F. Wilman, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. november 2022, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 27, stk. 3, og artikel 29, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med tvister mellem på den ene side Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretær for justits- og sikkerhedsanliggender, Nederlandene) (herefter »statssekretæren«) og på den anden side tredjelandstatsborgerne E.N., S.S. og J.Y. vedrørende afgørelser fra statssekretæren om afslag uden behandling af deres ansøgninger om international beskyttelse og om at overføre dem til andre medlemsstater.

Retsforskrifter

- 3 Fjerde og femte betragtning til Dublin III-forordningen har følgende ordlyd:
 - »(4) I konklusionerne fra [Det Europæiske Råds særlige møde i] Tammerfors [den 15. og 16. oktober 1999] præciseres det også, at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør omfatte en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.
 - (5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.«

- 4 Forordningens kapitel VI med overskriften »Procedurer for overtagelse og tilbagetagelse« indeholder i afdeling IV herunder, som har overskriften »Proceduremæssige garantier«, artikel 27, der selv har overskriften »Retsmidler«, og som i stk. 1, 3 og 4 bestemmer:

»1. Ansøgeren [...] har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

[...]

3. Med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes, skal det i medlemsstaternes nationale lovgivning fastsættes, at:

- a) klagen eller indbringelsen giver personen ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen for en domstol foreligger, eller
- b) overførslen suspenderes automatisk, og at denne suspension udløber efter en vis rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ efter nøje og stringent undersøgelse skal have truffet en afgørelse om at tillægge en klage eller indbringelse opsættende virkning, eller
- c) den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler ved at udsætte overførslen indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. Enhver afgørelse om, hvorvidt gennemførelsen af afgørelsen om overførsel udsættes, skal træffes inden for en rimelig frist, idet der skal kunne foretages en nøje og stringent undersøgelse af anmodningen om udsættelse. En afgørelse om ikke at udsætte gennemførelsen af overførslen skal indeholde oplysning om den begrundelse, som den er baseret på.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder på eget initiativ kan beslutte at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen foreligger.«

- 5 I afdeling VI under forordningens kapitel VI, der har overskriften »Overførsler«, fastsætter artikel 29, som selv har overskriften »Nærmere bestemmelser og frister«, i stk. 1 og 2:

»1. Overførslen af ansøgeren [...] fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage eller indbringelse, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

[...]

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis

overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende, eller til højst 18 måneder, hvis den pågældende forsvinder.»

Tvisterne i hovedsagerne og det præjudicielle spørgsmål

- 6 Henholdsvis den 12. juli 2019, den 7. oktober 2019 og den 22. november 2020 indgav de appelindstævnte i hovedsagerne en ansøgning om international beskyttelse i Nederlandene. Over for myndighederne i andre medlemsstater fremsatte statssekretæren anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af de nævnte appelindstævnte. Den 27. oktober 2019, den 20. november 2019 og den 19. januar 2021 accepterede disse myndigheder direkte eller indirekte disse anmodninger.
- 7 Henholdsvis den 9. januar 2020, den 8. februar 2020 og den 16. februar 2021 traf statssekretæren beslutning om uden behandling at afslå ansøgningerne om international beskyttelse indgivet af de appelindstævnte i hovedsagerne og om at overføre dem til de medlemsstater, der havde accepteret de nævnte anmodninger.
- 8 De appelindstævnte i hovedsagerne anlagde annulationssøgsmål til prøvelse af disse afgørelser ved førsteinstanser.
- 9 Den 25. februar 2020, den 16. september 2020 og den 1. april 2021 annullerede disse instanser de nævnte afgørelser. Disse instanser pålagde ligeledes statssekretæren at træffe nye afgørelser angående ansøgningerne om international beskyttelse indgivet af de appelindstævnte i hovedsagerne.
- 10 Statssekretæren har iværksat appel til prøvelse af dommene afsagt af disse samme instanser ved Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Nederlandene), som er den forelæggende ret. Statssekretæren indgav samtidig hermed begæringer om foreløbige foranstaltninger med påstand om dels, at denne myndighed ikke skal træffe en ny afgørelse om ansøgningerne om international beskyttelse, før der er taget stilling til appellerne, dels, at fristen for overførsel skulle suspenderes. Dommeren, der behandler sager om foreløbige foranstaltninger ved den forelæggende ret, gav den 3. marts 2020, den 18. september 2020 og den 8. april 2021 medhold i disse begæringer.
- 11 Den forelæggende ret ønsker imidlertid oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 27 og 29 er til hinder for, at en begæring om foreløbige foranstaltninger indgivet af myndigheden i forbindelse med en appel, som den har iværksat til prøvelse af en retsafgørelse, og som annullerer en afgørelse om overførsel med det formål at suspendere fristen for overførsel, tages til følge. Såfremt dette måtte være tilfældet, ville det tilkomme denne ret at fastslå, at denne frist er udløbet, og at Kongeriget Nederlandene dermed er blevet ansvarlig for behandlingen af de ansøgninger om international beskyttelse, som de appelindstævnte i hovedsagerne har indgivet.
- 12 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at forordningens artikel 27, stk. 3, kun henviser til foreløbige foranstaltninger pålagt på begæring af den pågældende person, og at målet om, at det hurtigt afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan begrunde en sådan løsning.

- 13 Den forelæggende ret har ikke desto mindre anført, at forordningen ikke synes at være til hinder for, at den pågældende person, for den dommer, der behandler appelsagen, kan begære udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen om overførsel. I modsat fald risikerer denne person at blive overført til en anden medlemsstat og at skulle tilbageføres til Nederlandene, såfremt vedkommende får medhold i sin appel.
- 14 Det er derfor tænkeligt, at statssekretæren ligeledes under appelsagen har mulighed for at anmode om en udsættelse af overførslen. Den modsatte løsning ville risikere at fratage statssekretæren enhver konkret mulighed for at iværksætte appel, for så vidt som fristen for overførsel ikke altid vil være tilstrækkelig til, at den forelæggende ret kan nå at træffe afgørelse i appellen.
- 15 På denne baggrund har Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal [Dublin III-forordningens] artikel 27, stk. 3, og artikel 29 [...] fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at appelinstansen, når afgørelser i sager som de her omhandlede efter medlemsstatens retssystem kan appelleres, under sagens behandling på begæring af medlemsstatens kompetente myndighed træffer en foreløbig foranstaltning om udsættelse af fristen for overførsel?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 16 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1 og 2, sammenholdt med denne forordnings artikel 27, stk. 3, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der giver den ret, der som andeninstans behandler en sag til prøvelse af en dom, hvorved en afgørelse om overførsel er blevet annulleret, mulighed for på begæring af de kompetente myndigheder at træffe bestemmelse om en foreløbig foranstaltning, der gør det muligt at undlade at træffe en ny afgørelse, indtil resultatet af denne klage foreligger, og hvis formål eller følge er, at fristen for overførsel suspenderes, indtil dette resultat foreligger.
- 17 Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1, fastsætter, at overførslen af den pågældende person til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med forordningens artikel 27, stk. 3.
- 18 Det følger af forordningens artikel 29, stk. 2, at såfremt overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, fritages den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat.
- 19 Selv om det i denne henseende fremgår af Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1 og 2, at EU-lovgiver har ønsket at fremme en hurtig gennemførelse af afgørelser om overførsel, forholder det sig ikke desto mindre således, at EU-lovgiver ikke har haft til hensigt, at kravet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse skulle have forrang for retsbeskyttelsen af ansøgere herom, og at EU-lovgiver for at sikre denne beskyttelse har fastsat, at gennemførelsen af disse afgørelser i visse tilfælde kan udsættes (jf. i denne retning dom af 14.1.2021, The

International Protection Appeals Tribunal m.fl., C-322/19 og C-385/19, EU:C:2021:11, præmis 88, og af 22.9.2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativ udsættelse af afgørelsen om overførsel), C-245/21 og C-248/21, EU:C:2022:709, præmis 40 og 60).

- 20 Forordningens artikel 27, stk. 3, kræver således, at medlemsstaterne stiller et retsmiddel til rådighed for de berørte personer, som kan føre til udsættelse af gennemførelsen af den afgørelse om overførsel, der er truffet over for dem (dom af 22.9.2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativ udsættelse af afgørelsen om overførsel), C-245/21 og C-248/21, EU:C:2022:709, præmis 41).
- 21 Medlemsstaterne skal i henhold til denne bestemmelse fastsætte enten, for det første, at klage over afgørelsen om overførsel giver den berørte person ret til at forblive i den medlemsstat, der har vedtaget denne afgørelse, indtil resultatet af klagen foreligger, eller, for det andet, at overførslen, efter at der er indgivet en klage over afgørelsen om overførsel, automatisk suspenderes i en rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ træffer en afgørelse om at tillægge denne klage opsættende virkning, eller, for det tredje, at den pågældende har lejlighed til at indgive en klage med henblik på at opnå udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage (dom af 22.9.2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativ udsættelse af afgørelsen om overførsel), C-245/21 og C-248/21, EU:C:2022:709, præmis 42).
- 22 Endvidere supplerer Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 4, den nævnte bestemmelse ved at give medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at de kompetente myndigheder på eget initiativ kan beslutte at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel i tilfælde, hvor udsættelse heraf hverken følger af loven eller en retlig afgørelse, når omstændighederne i forbindelse med gennemførelsen indebærer, at denne person, for at sikre en effektiv retsbeskyttelse af vedkommende, skal kunne blive på den medlemsstats område, som har vedtaget afgørelsen, indtil der er truffet endelig afgørelse vedrørende den pågældendes klage over denne afgørelse (jf. i denne retning dom af 22.9.2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativ udsættelse af afgørelsen om overførsel), C-245/21 og C-248/21, EU:C:2022:709, præmis 54 og 61).
- 23 For det tilfælde, at udsættelsen af gennemførelsen af en afgørelse om overførsel sker i henhold til Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 3 eller 4, følger det af artikel 29, stk. 1, heri, at fristen for overførsel ikke løber fra accepten af anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse, men, som en undtagelse, fra den endelige afgørelse af klagen over afgørelsen om overførsel (jf. i denne retning dom af 22.9.2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativ udsættelse af afgørelsen om overførsel), C-245/21 og C-248/21, EU:C:2022:709, præmis 44 og 49).
- 24 Det fremgår således af Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1, og bl.a. brugen af udtrykket »endelig afgørelse«, at EU-lovgiver har haft til hensigt, at fristen for overførsel først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor afgørelsen om en klage over en afgørelse om overførsel bliver endelig, efter at de retsmidler, der er fastsat i den pågældende medlemsstats retsorden, er udtømt, forudsat at gennemførelsen af afgørelsen om overførsel er blevet udsat i henhold til forordningens artikel 27, stk. 3 eller 4.
- 25 Det må imidlertid fastslås, at EU-lovgiver ikke har præciseret, efter hvilke processuelle regler denne regel skal anvendes i tilfælde af en påklage til andeninstansbehandling, og navnlig om anvendelsen af den nævnte regel kan indebære, at der af den ret, der behandler denne sag, træffes bestemmelse om foreløbige foranstaltninger.

- 26 Det følger således indledningsvis af selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 3, at denne forordning omhandler procedurer »med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes«. Henvisningerne til »klagen« og »indbringelsen« i den nævnte bestemmelse skal følgelig forstås som alene en henvisning til en klage over og indbringelse af en afgørelse om overførsel som omhandlet i forordningens artikel 27, stk. 1. Disse klager og indbringelser skal imidlertid i medfør af denne sidstnævnte bestemmelse være til rådighed for adressaten for en afgørelse om overførsel, idet de kompetente myndigheder i øvrigt ikke har nogen interesse i at anfægte deres egne afgørelser.
- 27 Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 3, skal derfor fortolkes således, at denne bestemmelse har til formål alene at regulere de foreløbige foranstaltninger, der ex lege eller efter anmodning fra den berørte person kan følge af indgivelsen af en klage over eller indbringelse for en domstol i første instans af en sådan afgørelse. Denne bestemmelse har derimod ikke til formål at regulere de foreløbige foranstaltninger, der eventuelt kan træffes i forbindelse med en påklage til andeninstansbehandling indgivet af de kompetente myndigheder.
- 28 Selv om det dernæst følger af Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 4, at afbrydelsen eller suspensionen af fristen for overførsel i visse tilfælde kan finde sted på de kompetente myndigheders initiativ, udgør denne bestemmelse, således som det er anført i nærværende doms præmis 22, et supplement til denne forordnings artikel 27, stk. 3, som tager sigte på at udsætte gennemførelsen af en afgørelse om overførsel.
- 29 Heraf følger, at Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 4, ikke kan finde anvendelse på en situation som den, der er omhandlet i hovedsagerne, hvor afgørelsen om overførsel er blevet annulleret i førsteinstansen. I en sådan situation foreligger der nemlig i forbindelse med en påklage til andeninstansbehandling indgivet af de kompetente myndigheder ikke længere en afgørelse om overførsel, hvis gennemførelse kan udsættes.
- 30 Idet Dublin III-forordningen endelig ikke mere generelt indeholder nogen regel om muligheden for at appellere den afgørelse, der er truffet i klagesagen til prøvelse af afgørelsen om overførsel, eller udtrykkeligt regulerer ordningen om en eventuel prøvelse i appelinstanten, må det fastslås, at den beskyttelse, der er givet ved forordningens artikel 27, stk. 1, sammenholdt med artikel 18 og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er begrænset til, at der skal foreligge en mulighed for retslig prøvelse, og ikke kræver indførelse af flere prøvelsesinstanser (jf. i denne retning dom af 26.9.2018, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Opsættende virkning af appelsager), C-180/17, EU:C:2018:775, præmis 33).
- 31 Henset til det ovenstående og i mangel af EU-lovgivning på området tilkommer det derfor i medfør af princippet om procesautonomi hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at træffe bestemmelse om en eventuel indførelse af en retslig prøvelse i anden instans af en dom, hvorved der træffes afgørelse i en klagesag vedrørende en afgørelse om overførsel, og i givet fald at fastsætte de processuelle regler for denne retslige prøvelse i anden instans, herunder den eventuelle anordning af foreløbige foranstaltninger, dog på den betingelse, at disse regler ikke i situationer, der hører under EU-retten, er mindre gunstige end i tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom af 26.9.2018, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Opsættende virkning af appelsager), C-180/17, EU:C:2018:775, præmis 34 og 35, og af 15.4.2021, État belge (Omstændigheder, der er indtruffet senere end afgørelsen om overførsel), C-194/19, EU:C:2021:270, præmis 42).

- 32 Idet det bl.a. fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at den nationale lovgivning, der er omhandlet i den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse, i denne sammenhæng finder anvendelse på alle forvaltningsretlige klageprocedurer i den nederlandske retsorden, kan en sådan lovgivning fastsætte, at den ret, der behandler en sådan klage i anden instans, efter anmodning fra de kompetente myndigheder kan træffe bestemmelse om foreløbige foranstaltninger. Denne lovgivning kan derimod ikke fravige Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1, ved at fastsætte, at sådanne foranstaltninger uden for de tilfælde, der er omhandlet i denne bestemmelse, har til virkning, at beregningen af fristen for overførsel udskydes og således forsinkes udløbet heraf.
- 33 Som det fremgår af nærværende doms præmis 23 og 24, følger det af Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1, at fristen for overførsel kun kan løbe fra den endelige afgørelse af klagen over afgørelsen om overførsel, såfremt gennemførelsen af denne overførsel er blevet udsat i forbindelse med behandlingen af klagen i første instans i henhold til forordningens artikel 27, stk. 3 eller 4.
- 34 Det følger heraf, at der kun kan træffes bestemmelse om en foreløbig foranstaltning, der har til virkning, at fristen for overførsel udsættes, indtil resultatet af klagen til anden instans foreligger, når gennemførelsen af afgørelsen om overførsel er blevet udsat, indtil resultatet af klagen i første instans foreligger, i henhold til disse sidstnævnte bestemmelser.
- 35 I en sådan situation gør den forlængede udsættelse af fristberegningen for overførsel, indtil resultatet af klagen til anden instans foreligger, det for det første muligt at sikre processuel ligestilling mellem parterne og effektiviteten af klageprocedurer, ved at sikre, at denne frist ikke udløber, såfremt gennemførelsen af afgørelsen om overførsel er blevet umuliggjort ved indgivelsen af en klage over denne afgørelse.
- 36 For det andet gør valget om, i forbindelse med andeninstansbehandlingen af en klage, at gøre forlængelsen af den opsættende virkning af klagen i første instans til prøvelse af afgørelsen om overførsel på beregningen af fristen for overførsel betinget af, at der træffes bestemmelse om en foreløbig foranstaltning, det muligt at undgå, at indgivelse af påklage til andeninstansbehandling af en dom, hvorved en afgørelse om overførsel er blevet annulleret, systematisk medfører, også selv om der i denne klage ikke med rimelighed synes at kunne gives medhold, en udsættelse af denne fristberegning, der kan forsinke behandlingen af den pågældende persons ansøgning om international beskyttelse.
- 37 En sådan regel kan følgelig fremme gennemførelsen af forordningens formål om, således som det fremgår af fjerde og femte betragtning hertil, fastlæggelse af en klar og brugbar metode, som er baseret på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer, til hurtig fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af en sådan beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 58, og af 22.9.2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativ udsættelse af afgørelsen om overførsel), C-245/21 og C-248/21, EU:C:2022:709, præmis 56).
- 38 Denne regel styrker således anvendelsen af de ufravigelige frister, med hvilke EU-lovgiver herved har reguleret procedurerne for overtagelse og tilbagetagelse. Disse frister bidrager på afgørende vis til opfyldelsen af formålet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse ved at sikre, at disse procedurer iværksættes uden unødigt forsinkelse, og vidner om den særlige betydning, som EU-lovgiver har tillagt en hurtig afgørelse af, hvilken medlemsstat der er

ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, samt om den omstændighed, at det, henset til målet om at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og om ikke at bringe dette formål om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare, er fundet vigtigt, at sådanne ansøgninger i givet fald behandles af en anden medlemsstat end den, der er udpeget som ansvarlig i medfør af de kriterier, som er fastsat i forordningens kapitel III (jf. i denne retning dom af 13.11.2018, X og X, C-47/17 og C-48/17, EU:C:2018:900, præmis 69 og 70).

- 39 Når gennemførelsen af afgørelsen om overførsel derimod ikke er blevet udsat, indtil resultatet af klagen i første instans foreligger, således som det synes at være tilfældet i tvisterne i hovedsagerne, og med forbehold for den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, gør muligheden for i forbindelse med andeninstansbehandlingen af en klage at begære en foreløbig foranstaltning som den, der er omhandlet i hovedsagerne, det faktisk muligt for de kompetente myndigheder – som hverken har fundet det nyttigt at gøre brug af den mulighed, der er givet i Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 4, for at sikre den effektive domstolsbeskyttelse for de pågældende personer, eller har gennemført afgørelsen om overførsel i løbet af behandlingen af denne klage – at udsætte beregningen af fristen for overførsel, som er fastsat i forordningens artikel 29, stk. 1, og således forhindre, at ansvaret for behandlingen af disse personers ansøgninger overføres til den anmodende medlemsstat i henhold til forordningens artikel 29, stk. 2, og på denne måde unødigt forhale forløbet af proceduren for international beskyttelse, idet forordningens formål, som er anført i nærværende doms præmis 37 og 38, herved tilsidesættes.
- 40 Henset til det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1 og 2, sammenholdt med denne forordnings artikel 27, stk. 3, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, der giver den ret, der som andeninstans behandler en sag til prøvelse af en dom, hvorved en afgørelse om overførsel er blevet annulleret, mulighed for på begæring af de kompetente myndigheder at træffe bestemmelse om en foreløbig foranstaltning, der gør det muligt at undlade at træffe en ny afgørelse, indtil resultatet af denne klage foreligger, og hvis formål eller følge er, at fristen for overførsel suspenderes, indtil dette resultat foreligger, idet der imidlertid kun kan træffes bestemmelse om en sådan foranstaltning, når gennemførelsen af afgørelsen om overførsel er blevet udsat i forbindelse med klagens behandling i første instans i henhold til forordningens artikel 27, stk. 3 eller 4.

Sagsomkostninger

- 41 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 29, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, sammenholdt med denne forordnings artikel 27, stk. 3,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, der giver den ret, der som andeninstans behandler en sag til prøvelse af en dom, hvorved en afgørelse om overførsel er blevet annulleret, mulighed for på begæring af de kompetente myndigheder at træffe bestemmelse om en foreløbig foranstaltning, der gør det muligt at undlade at træffe en ny afgørelse, indtil resultatet af denne klage foreligger, og hvis formål eller følge er, at fristen for overførsel suspenderes, indtil dette resultat foreligger, idet der imidlertid kun kan træffes bestemmelse om en sådan foranstaltning, når gennemførelsen af afgørelsen om overførsel er blevet udsat i forbindelse med klagens behandling i første instans i henhold til forordningens artikel 27, stk. 3 eller 4.

Underskrifter